

SZÉKESFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

A lap ára
hához hordással vagy postán küldve:
Egy évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Hirdetmény
a bélyegdíjon felül, minden három hasábos petitsor:
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 krért
igtattatik be.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

28. szám.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének (Széchenyi-utca 5-ik sz.) czimzandók; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak **Klökner Péter** kiadó könyvkereskedésében vétetnek fel. — Nyilttérben megjelenő közlemények után három hasábos petitsorért 10 kr. fizetendő.

Bérmertelen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

✉ Kéziratok nem küldetnek vissza. ✉

Aratáskor.

„Segíts magadon, az Isten is segít rajtad!” La-pozgassuk a történelem könyveit, úgy találjuk, hogy e régi jól ismert példabeszéd komoly igazság is egy-uttal; — s azt fogjuk találni, hogy nemcsak az egyesek, de nemzetek történetében feltűnt s a jólétre áldáso-san ható mozzanatok vajmi ritkán származnak idegen akarat erőből; hanem mondhatni, hogy a legtöbb esetben saját ön erő és erély következménye teremti azt meg. A felvilágosultság terén legelőbbre haladott egyesek és nemzetek ez idézett példabeszéd igaz voltát megérték, — míg ellenben azok, kik minden esetben valami csodaszerű események által várják a segílyt vagy támogatást, reményükben gyakran csalatkoznak — s így elcsüggednek és céljukat meg sem közelítik.

Népünk jólétére ártalmasan ható könnyelműség juttatá eszünkbe fentebb elmondottakat.

Fárasztó munka, s az elemi csapásoktól rettegés között elértük végre az aratás idejét. A gazda örömmel tekint a már megérett kalászra és siet azt learatni, hogy házához hordassa. Örömmel teszi azt, mert megmentve véli munkája gyümölcsét az időjárás viszonyosságaitól; de azonban folytonosan remegésben tartja az elemek legveszélyesebbike a — tűz.

Hála a felvilágosultságnak, népünk már kezdi belátni a tűzkár elleni biztosítás jótékonyosságát. A legnagyobb rész azonban nem érti vagy nem akarja érteni a biztosítás üdvös voltát — hanem inkább kalajait házához minél közelebb elhelyezi, hol biztosítva véli a veszélytől, s megelégedik arról, hogy legtöbb esetekben náddal fődött házak közé rakott kazalok miatt nem csak egyesek vagyona, de igen gyakran egész helységek lettek tönkre téve a pusztító tűz elem által.

Alig mulik el egy hét, hogy ne érkeznek a m. k. belügyminisztériumtól az illető hatóságokhoz leirat, mely a tűz által sújtott és ez által koldusbotra jutott embertársak felszegélyezésére könyöradományok gyűjtését rendeli el. — Ha figyelmesen akarjuk vizsgálni a tüzesetek keletkezésének okát, a legtöbb esetben a kazalok vigyázatlan és tömeges elhelyezésében fogjuk találni. Igaz, hogy azért magától nem gyulad ki, gyakran vigyázatlan dohányzás, vagy gondatlanul elhajtott szivarvég által ütött már tűz ki; száno esetben népünk a felállított kisdödővödákat mellőzve az aratás ideje alatt gyermekeiket felügyelet nélkül hagyja, s a magára hagyott gyermek legtöbb esetben játék közben éleszté a tüzet, mely által sok szülőkre már pótolhatlan kár háramlott.

Ki lenne képes kiszámítani azt, hogy mennyi a közjólétre jótékonyan ható nyerstermény veszett el ily módon a szülők saját vigyázatlansága és egyéb könnyelműség folytán, s hány családot juttatott a nélkülözések sötét útjára a vigyázatlan könnyelműség!

Nekünk igaz, hogy vannak derék tűzoltóink, kik a veszély percében a pusztító elemmel szembe szállnak. Minden esetre jobban eszelezzünk azonban, ha a helyett, hogy tűzoltóink áldozatkészségébe bízunk, — sietünk a tűz keletkezését meggátolni, mely egy erős szélvész mellett az egész várost elpusztíthatja.

Mily könnyű volna a veszélyt saját erőnk mellett a lehetőség elhárítani, ha a takarodás idején a kazalokat nem a városba a házak közé halmozzuk fel, hanem künn hagyjuk a szétrükön. Így van ez minden jól rendezett községben is. Ha azonban a régi szokás-hoz híven, ragaszkodik ahhoz, hogy a kazalokat az udvaron helyezzik el, óvakodjunk gyermekeinket vigyázat nélkül hagyni, s a mi még lefőbb a dohányzást az udvaron lehetőleg mellőzzük.

Hisszük ugyan, hogy erélyes rendőrségünk szigoruan megtartandja azon városi óvintézkedésre vonatkozó szabályrendeletet, mely a kazaloknak a házaktól távolságát határozza meg; ugyan ez teljeséggel nem óvhat meg a tüztől, nem lévén e szabályrendeletben meghatározva, hogy mekkora területre hány kazal helyezhető el.

Pótoljuk tehát mi e hiányt, ügyeljünk arra, hogy a kazalok között legalább annyi távolság legyen, mely netán kiüthető veszély esetén a tűz tovább terjedését meggátolhatná, — s a gyermekeket küldjük a már fennálló ovodába, s akkor mindenestre belátjuk az idézett közmondás igazságát. ▲

Még néhány szó színházunk érdekében.

Épülő városi színházunk ügye a jelenben nemcsak a helybeli közönséget, de a sajtót is élénken foglalkoztatja, főképp pedig élénk vitára adott alkalmat, a színházi választmánynak a páholyok egy részének eladatása iránt a f. évi július 30-án tartandó közgyűléshez közhir szerint beadandó véleménye vagy inkább talán indítványa.

Mi ezen alkalommal — vonatkozva az ezen lap hasábjain megjelent „A színház érdekében” czimű cikkre, a páholyok eladása tárgyában ohajtunk néhány megjegyzést tenni. Nincsen számdékunkban ugyan a multakra visszatérni, a színház építésének keletkezéséről, az ez alkalommal készült tervről egyáltalán szólni; mert annak megbirálása véleményünk szerint — tekintve a terv készítése alatti jobb és a jelenlegi nyomasztó viszonyok közti különbséget — nem lenne könnyű feladat, ha birálatunkban igazságosak akarnók lenni s nemcsak egyszerűen — e megváltozott viszonyok tekintetbe vétele nélkül — a színházi választmánnyt, mint azt sokan teszik elítélni, s tán is igazságosabb s méltányosabb lenne a változott s annyira

TÁRCZA.

Százegy lehetlenség

Székesfejérvárott, (tán másutt is?)

Szellemi táj- és fajkép.

(Vége.)

Lehetlenség:

51. Hogy növendék lánykánk egy bizonyos része az utczán francziálul ne eszegejen.
52. Hogy az idevaló kurta nemesek, a régi res-taurationalis világra, s annak husos fazekaira, s telt kulacsaira fájo szívvel vissza ne emlékezzenek.
53. Hogy a tisztikar — nem a megyei sem a vá-rosi — kutya nélkül járjon.
54. Hogy eladó leánynak — husz éves korán tul — a farsang kurta ne legyen.
55. Hogy a felsővárosi fuvaros — a fuvardíjon felül — borra valót is ne követeljen.
56. Hogy bizonyos uraknak a községi iskoláról fogalma legyen.
57. Hogy az állandó színház részvényei értékben a városi takarékpénztár részvényeit megközelítsék.
58. Hogy sorompókat és kofákat siket-néma in-tézetből verbuváljanak.
59. Hogy a sorompók vásár alkalmával az ár-szabályról meg ne feledkezzenek.

60. Hogy a helypénzszedőknek vidékről dicsérő oklevelet küldözzenek.

Lehetlenség:

61. Hogy követünkről bizonyosan megmondhassuk, melyik országos párthoz tartozik.
62. Hogy N. N. barátunk másszor, mint február 30-án saját préházánál szőlőbéli mulatságot rendezzen
63. Hogy egy poeta ki vadnak született, valaha meg szelidüljön.
64. Hogy a lövöldöző téren öt — hat hivatott egyé-nen kívül, más jutalmat nyerhessen.
65. Hogy a sóstói fák nyestetése szakértő férfura bizassék.
66. Hogy az allopaticus doktor, a homeopathát, mint pariat ne üldözze.
67. Hogy kövér takácsot — ha ugyan mesterségét folytatja — látni lehessen.
68. Hogy a zirezi szerzet temploma — minden ok nélkül — „német templom” nevet ne viseljen.
69. Hogy a „Székesfejérvár” czimű lapnak, — ámbár illő volna — itt helyben 2000 előfizetője legyen
70. Hogy a nemes ember fia — ha iparos inassá lesz — a felszabadulásig idejét kitéltse.

Lehetlenség:

71. Hogy az „oh nép” inkább fát ültessen, mint gyümölcsöt más fájáról oروزzon.
72. Hogy a prókátor kifogásokkal ne éljen.
73. Hogy N. N. uram bátyám a jelen rovására a multat ne dicsérje.

74. Hogy N. N. bátyánk minden állomásra magát ne candidáltassa, s replikáit — saját költségén — ad usum populi — ki ne nyomassa.

75. Hogy a koresmárosok — kevés kivétellel — szolgálat készek és megelőzők legyenek.

76. Hogy a fiakkerek közézzelra adakozzanak, avagy csak a tarifához is mindenben alkalmazkodjanak.

77. Hogy a „kávé nénekék” — mondva csinált ozsonnájukon — senkit meg ne szóljanak.

78. Hogy két dudás egy csárdában megférjen.

79. Hogy „Sörös Balázs” kiszáljon egyhamar a cifra hintóból, mely nem pénze ára ugyan, de azért olesó áron bele ültették.

80. Hogy a vásártér — a már régen készen levő terv szerint — ezen században berendeztessék.

Lehetlenség:

81. Hogy N. N. kereskedő társak valaha egy poli-tikai hitvalláson legyenek.

82. Hogy a belvárosi plebániának — mint az il-lendő volna — külön álló épülete legyen.

83. Hogy a felsővárosi nép vasárnapokon a foru-mon tömegesen meg ne jelenjen s a járdát a járó-ke-lők előtt el ne barrikadirozza.

84. Hogy a kettős mészárszéki fűt megnagyob-bíttassék.

85. Hogy bizonyos lelki atyák az ur szölejében, mint hív szolgák ne „bujtogassanak”

86. Hogy a hét-nyolcz éves tanuló gyerkőcze dragaderos szivart ne szívjon.

sulyosabbá vált pénzügyi viszonyokban s az ezzel beállott pénztelenségben s tetemes megfogyatkozásában a nagy közönség áldozat készségének a színházi ügy jelen helyzetének kuforrását keresni, mint a színházi választmányt „balfogások” róli felületesen odavetett váddal az ügyre hozott kár iránt felelőssé tenni.

Mi részünkről legalább a választmányt a multért koránsem ítélhetjük el, mert kérdés valjon egy más választmány ha egyáltalában ilyen egyéniségek találkoztak volna, képes lett volna-e — ha nem áll ily szakértő elemekből — még ily helyzetben s oly súlyos körülmények közt is a színház ügyét fenntartani s bátran küzdve a feltoronyosult akadályokkal annyira haladni, mennyire e választmány kezelése alatt ez ügyünket már is elhaladttnak tapasztaljuk, úgy hogy csak hetek választanak el Thalia temploma ünnepélyes megnyitásától!

De ne feszegessük többé a multban történeteket hanem térjünk át a jelenre. Volt alkalmunk a társulat pénzügyi viszonyaiba betekintnünk s azt közelebből is megismernünk s azonkívül, hogy annak kezelése körül csak lelkiismeretes pontossággal találkoztunk, a rózsaszín szemüvegen való átlátást kerülve s ott ugyan nem valami igen kitűnő s kecsesítő, de nem is olyant tapasztaltunk, mely kétségbe ejtő lenne, mint azt sokan velük.

Igaz ugyan, hogy a színházat s annak melléképületeit — összesen 100 ezer forintba menő — adóssággal terhelve látjuk t. i. a kölcsönsegélyző egylettől a befizetésekre nyert 50 ezer frtnyi előleggel, s azon két kölcsönrel, melyet a színházi választmány a mult évi közgyűlésben nyert felhatalmazásánál fogva 50 ezer frt erejéig tett. De nem szabad megfeledkeznünk, hogy ezen terhek közül az első, néhány rövid év lefolyta után a színházi részvényekre a kölcsönsegélyző egylettől történő befizetések véget érven, magától elenyézik s már most is eddig teljesített befizetések után csaknem felire leapadt, valamint arról sem, hogy ugyan a befizetések teljes véghezmenetele után a színház épületi pénztár egy nevezetes — 15—17 ezer frtra — menő összegre még számíthat a kölcsönsegélyző egylettől részéről; melynek egy részével lehetséges leend a két kölcsönnek is egyikét törleszteni. S így néhány év múlva körülbelül csak 40 ezer frt fogja a színházat és annak melléképületeit terhelni, tehát nézetünk szerint egy olyan teher, mely sem ha az épületeknek becsértékét tekintjük, sem ha azokból biztosan várható jövedelmet számíthatjuk, fajvesztésekre nem jogosít, s mely nézetünk szerint hosszabb évek során át teljesen törleszthetők is a nélkül, hogy azért a részvényesek részvényeik után várandó jövedelmüktől megfosztva lennének.

Magából folyik ugyan, hogy az a mit itt jelezünk s a melynél fogva a színház pénzügyi viszonyait nem annyira — mint sokan, kétségbeejtőnek állítjuk, egy feltevésen alapszik, azon t. i. hogy a színházi részvényekre a befizetések ezenül is azon pontossággal teljesítessenek, melylyel azok eddigelé kevés kivétellel befolytak. S e tekintetben tán méltán kérdezhetnők, hogy Cassandra-féle fajvesztésekkel nem tesznek-e netalan a színházi ügy állítólagos barátjai tetteleg több kárt az ügy szerencsés legombolításának, mint a választmány eddigi eljárása által ez ügynek állításuk szerint tett és illetőleg a páholyok eladása által tenni készül.

S most áttérve magára a páholyok eladása kérdésére. Nem tagadjuk mi is, hogy ezen eladás magában nem örvendetes és kellemes expediens a szin-

házi ügynek bonyodalmaiból kiszabadítására, de valamint ezt egyfelől elismerjük s a mennyire tudjuk — ezen nézetben a választmány tagjai többségével is találkozunk — úgy másfelől azt is ugyan ezen választmány többségével be kell vallanunk, hogy nem tudunk vagy legalább eddig elé senkitől sem hallottunk más — elfogadható — módot a kívánt cél elérésére. Mert az áldozatkészre való hivatkozás a jelen pénzzsűk s materialisticus világban vajmi kevés eredményt szül, s a „hazafiság a nemzetiségnek“ igen szép frázis, de csak is frázis, mely alig fogja a színházi ügy finansziális rendezése körül csodákat előidézni! Ezt tehát komolyan nem is vehetjük oly javaslatnak, mely a tervezett páholy eladást helyettesíthetné. Addig tehát, míg vagy a tisztelt szerzője: „A színház érdekében“ című cikknek más, nemcsak frazisokon alapuló s a közönség hazafias áldozatkészégére hivatkozó hanem tettelegesen segélyt ígérő tervezettel elő nem áll, addig mi is — valamint a választmány — kénytelenek vagyunk jobbnak hiányában annál megmaradni, mi egyedül lehetségessé teszi, hogy a színház belrendezése jelenleg nemcsak befejeztessék, hanem a színház léte továbbra is biztosítsák s az építési vállalkozók még fennmaradt követeléseit kielégítse által azon időszakot szerencsésen túlélhesse, melyet mi fentebb jeleztünk arra még szükségesnek, hogy jelen terhei nagy részétől megszabaduljon. Ertésünkre esett ugyan, hogy tekintetben még egy másik tervezet is került a választmány eleibe, mely szerint páholyok eladása nélkül is a színház jelenre megnyílhatott s egyidőre fentállhatott volna. De miután ezen tervezet a finansziális bonyodalmakat meg nem oldaná, hanem csak egyidőre elodázná, ezen elodázás pedig a színházra később beállt új terhekkel valamint jelenleg is már ellene támasztott kétséges követelések elismerésével lenne összekötve, ezen tervezetet még kevésbé elfogadhatónak s sokkal nyomonasztozóbbnak tarjuk a színházra nézve a páholyok eladásánál, s akkor valóban szerintünk is a színházi választmány feleletre vonandó lett volna, ha ezen tervezetet fogadja el, illetőleg elfogadásra ajánlotta volna a közgyűlésnek, miután az okvetlenül kevés évek múlva a színházi részvénytársulat s vele a színház magának is bukását s ezzel alá jutását vonná maga után. Különben nem is oly nagy rém szerintünk az a páholy eladás s nem is lesz oly végtelen káros a színház jövőjére, csak jól számítanilag meg kell fontolni annak eredményét. Nem is első eset hazánkban, mert hiszen Pozsonyban és Kolozsvárott is csak így s ezen az uton építhették fel teljesen a színházat — csak hogy ott többet adtak „a hazafiság s nemzetiségnek“ szép szavakért, mert 3000 frtért kelt el egy-egy páholy. Vajha nálunk is ily előnyös feltételek mellett lehetne az eladást eszközözni! Ha városunkban is oly szerencsés lenne a választmány, hogy 20 páholyt jó áron eladhata, az jótékony hatású lenne színház társulatunk lepadt pénztárára, és nem hogy veszélyeztetné, hanem biztosítaná a színház jövőjét. Mert megszabadulnók egyrésztől a már fentebb jeleztük az, építési vállalkozók követeléseit még fennmaradt részétől a nélkül, hogy az új teherről a részvényesek hátrányára összeköve lenne, s másrésztől a színház igazgatójának biztosabb jövedelem forrásra kilátás nyílva általa, mint sem a páholyokból szerintünk huzna — kivált a megállapított árak mellett — akkor ha azoknak kiadásáról ő rendelkezhetnék mert a páholy tulajdonosok minden a páholyba belépő személy után 50 krt. fizetnének — s így ez egyik *íß neme* lenne a biztos jövedelem forrásnak, holott, ha a multak után jogosan és számítva a jövőre következ-

tettünk — ezen páholyok eladása nélkül, a színház igazgatójának szabad rendelkezésére átadva csak ritkán telnének meg s nem igen csalódunk ha azt mondjuk, hogy talán ezen állapotba még többet jövedelmeznek, mint el nem adásuk esetén — annyi pedig mindenesetre áll, hogy ez biztosabb jövedelmi forrás lesz.

Nagyon téves nézet, s viszonyaink félreismerésén alapszik azon állítás, mintha a földszint közönségét nagyrésztben az elárusított páholyok nyelnék el — ezt egyáltalában el nem fogadhatjuk sőt hatorozottan tagadjuk. Azon közönség, mely a földszintre járt és fog járni korántsem bővelkedik oly pénz összeggel, hogy könnyedén páholyt vehessen — nem fog ez páholyt venni, nem ezek vesznek páholyt, hanem igen is városunk s közelebb lévő vidéke előkelőségének azon része, kiket színházunk eddig — nagyon kevés kivétellel nélkülözött. Azon tisztviselők, kereskedők, magánzók, stb., kikből eddig a földszinti közönség állt, továbbra is nagyrészt megmaradnak a földszintnek — ezt a tapasztalásból s a viszonyok ismeretéből kiindulva bátran állíthatjuk s ebben teljesen hisszük — nem is fogunk csalatkozni.

Mindezeket, ha fontolóra vesszük, azt is be kell ismernünk, hogy a jelen viszonyok közt a páholyok eladása — miután más mód nincs — még legelőnyösebb s a jövőre nézve sem oly igen vészteljes, mint sokan hinni szeretnék. Ha Pozsony és Kolozsvár, hol pedig jelenleg virágzó színház van — ezen uton fejezhető be színház építését a nélkül, hogy az által a színház jövőjét veszélyeztette volna mi is úgy hiszem, megnyughatunk benne s nem kell attól tartanunk, hogy a jelennek feláldozzuk a jövőt. Különben pedig ezen nyomasztó és kétes helyzetünk közepette ne igen feszegessük a jövőt s ne hozzuk elő annak hamis vagy legalább igen fekete szemüvegen látott rémképeit; hanem segítsünk először a jelenen, s ha az biztos alapon lesz akkor az által leginkább gondoskodtunk a jövőről s majd könnyebben lélekezzünk gondoskodhatunk később jobban is még a jövőről, és segíthetünk azon. Súlyos viszonyaink miatt pedig ne okozzuk a választmányt s ne legyünk bizalmatlanok iránta, mely annyi áldozat készséggel működött színházunk ügyében, hanem inkább siessünk annak törekvéseit előmozdítani.* — y —

Ismertetés.

A királynék koronáztatásáról.

Nemcsak a királyok, hanem a királynék is megkoronáztni szoktak, noha nagy volt közöttük a különbség mind közjogi, mind szertartási tekintetben.

Első kérdés lehet, hol szoktak a királynék koronáztni? legtermészetesb feleletnek látszik, hogy ott, hol a királyok, azaz Sz. Fejérvárott, azonban egy hiteles diploma ellenkezőt állít; — ugyanis: Erzsébet királyné Kun László hitves 1283-ik évben Ladány királynéi helységet — terram reginalem Ladány in comitatu Albensi existentem — Domonkostól, sok gyilkosság és hivtelenségi czimeknél fogva elvévén, a Veszprémben lévő szt Mihály templomának ajándékozta, melyben a királynék szoktak megkoronáztni, — ecclesiae b. Michaelis Archangelici e Veszprimio, in qua conservevunt reginae Hungariae coronati *) — a diploma e szavai minden kétséget kizárnak legalább

*) Lapunk hasábjain a tárgyban a vitát befejeztnek tekintjük. Szerk.

1) Fejér Cod. Dipl. T. 7. V. 2. p. 97.

87. Hogy ha némely tisztelt egyének *elvet és színt* változtatnak, azt az *átalakulási korszak* követelményeül ne vindicálják.

88. Hogy több részvényese legyen a „*kereskedelmi bank*”-nak, mint ama másik *banknak*, melyhez a részvényjegyeket a kártyaműves bocsátja ki.

89. Hogy a pénztözsérek s uszorások jobban ne szeressék a kiöltött *váltót*, mint a kijelentett *megváltót*.

90. Hogy sok ember az igazságot ne a *borban*, hanem a törvényszéknél keresse.

Lehetetlenség:

91. Hogy bizonyos urak a *zsíros* paraszt szagát kellemetlennek, ellenben a *zsíros* hivatal szagát kellemesnek ne találják.

92. Hogy sok embernek a *torok* többet ne ártson mint bármelyik ősapjának hajdanta a *török*.

93. Hogy a kinek más ordója nincs, legalább néha-néha *házi keresztje* ne legyen.

94. Hogy sok nő ölebecskéjét ne simogassa addig míg saját édes gyermeke dajka ölen nem satnyul.

95. Hogy sokan ellenkezőleg pusztaszeri apáinkal ne a pinceszerné hozzák a törvényt.

96. Hogy egyenemely ifju házassulandó, ha egy szép kisasszony birtokért eseng, annak a telekben levő *birtokára* ne gondoljon.

97. Hogy egyik kerti vendéglős a *füredi* viznél is savanyubb képet ne vágjon vendégei előtt.

98. Hogy nálunk néha-néha megtörténjék, hogy a ki *nem vetett, az is arat*.

99. Hogy a szegény iparos — ki reménységgel táplálkozik — álmadott számait lutriba ne tegye

100. Hogy a betett számokat *utolsó* pesti vásárig kihuzzák.

Lehetetlenség végül:

101. Hogy ne akadjon legalább egy olvasó, ki elhagyja, hogy 1001 lehetetlenséget is összelehetett volna írni, és hogy egynél több akadjon, ki e tréfás tételekre minden fenntartás nélkül elmerje mondani, mikép: mind igazak és ammenek. *Bárki.*

Papirszeletek.

A nádor-utca egyik házának kapuján következő hirdetmény olvasható: „Ezen házban egy szoba kiadó az utcára.”

Egy vidéki kisvárosi kesztyűsnél, mely városban egynél több kesztyűs is volt, a vevő ócsárolta a kesztyűket, mire amaz így dicsérte áruit: „Tessék elhinni, hogy az én bőröm jobb, mint a többi kesztyűs, az én bőrömmel a bécsi világiállításon éremet is nyertem.”

Egy öreg urnak az a jó szokása volt, hogy senkinek sem adott pénzt kölcsön: „Látod ősém, szokta mondani a pénzt kérőnek, ha nem adok, akkor még csak te haragszol; de ha adok, majd mind a ketten haragszunk.”

A bíróság elé állítottak egy apa és anya gyilkost — a szülőknél elkövetett gyilkosság miatt. A bíró felhívja, hogy hozzon fel valamit saját mentségére. A gyilkos alázatos hangon mondá:

— Nem tudok semmit sem mentségül felhozni, mert szegény árva vagyok, se apám, se anyám!

Egy sentimentalis fiu, ki verseket is szokott írni, levelet irt egyszer apjának, végül panaszokot: hogy a sok tanulás és a melancholia miatt igen oda van.

Az apja — becsületes timár létére — megjegyze magának ezt a szót „melankolia” s felele neki ilyeténkép: „Mindig mondtam: hogy az melankolia nem neked való tudomány, abból magyar ember meg nem élhet. Lettél volna inkább csizmadia, édes fiam!”

Nem értem én ezt, mond egyik communista a másiknak, ha mindent egyenlően felosztunk egymás közt s te holnap a te részedet mind beiszod, mi lesz akkor?

— Ujra osztozunk. Felelt a másik.

Két rococo-álarozos tetőtől-talpig méregeti egymást egy tánczvizgalomban, az egyik országos fejtörés után megszólal:

— I kenn ti...

— I a...

— Unt thein Nahmen was i a...

— I a...

Igazi természetes hangon beszéltek, valószínű az i a refraineikről a vak is rájok ismert.